

VANITAS

Un relat de: [celesti1462](#)

Glopejo l'enyor i me'n ric

De la suau esgarriñana

Obro els ulls i l'obliqua llum del sol m'encega. Puc entreveure la noia -borrosa, fa anys que tot ho veig borrós- a l'altra vorera del passeig. Surt del sastre de bracet d'un jove alt amb un trajo que deu ser caríssim. La dona del sastre, de nits, lloga habitacions. El vestit que duu ella no ha de ser barat tampoc. Somriuen. Es besen i el noi desapareix dins d'un cotxe grandiós amb xofer inclòs. El xerric de les rodes escampa una espessa polseguera i el coix que jau a la cantonada tus. Ahir no hi era, no l'havia vist mai. Abans hi havia una senyora amb les cames inflades però els serveis socials se la van endur fa uns dies. La noia se'l mira i en el seu avorriment se li acosta. Xerren un instant, no puc imaginar de què. La noia entra al petit bar que acaba d'obrir mentre un empleat n'apuja la persiana i abaixa el tendal fent girar una manivela. En surt una estona més tard -la planxa i la cafetera eren apagades, suposo- amb un gran entrepà i una beguda fumejant en un got de plàstic de mida extra. "Au, tingui, bon profit" diu alçant la veu perquè els pocs vianants d'aquesta hora l'escoltin i n'admirin el gest. Caritat, en diuen; vanitat, me sembla.

El coix fa esforços per a aixecar-se repençant-se amb dificultat en les crosses amb l'entrepà a una ma i el cafè, o el brou o el te, a l'altra; entreveig com s'acosta a la calçada, arrossegant els peus; espera el semàfor, que no funciona i està tota l'estona fent pampallugues de color d'ambre; creua amb l'esguard fix en els cotxes que el maleeixen i tenen pressa; els rondina, s'atura, respira i esbufega en arribar a l'altre cantó. Se m'acosta, s'asseu a la meua esquerra, torna a esbufegar, parteix l'entrepà per la meitat i me n'ofereix un tros compartint la beguda la qual, ara sí, sé que és cafè. Com sap que fa tres dies que ningú no em dóna res? No ho s?. Suposo que tots tenim el nostre particular àngel de la guarda...